

— Кое ?

— Има вече цѣла година отъ какъ не съмъ те виждала, стопихъ се. Тая нощъ недей пи! Какво ще ти стане. Стой да те погледамъ. Защо си почериѣлъ тѣй. Станалъ си страшенъ. Като ти отворихъ вратата, побиха ме трѣпки. Не те познахъ. Велко, черъ ступанино!

Хайдутинътъ я помилва по главата. Наведе се, заговори :

— Бѣше ме налегнала една жалба миналата нощъ. Лежахъ край огъня горе на хайдушката поляна. Пѣха тихо моитѣ другари. Както ги слушахъ, сложихъ глава на пушката и съмъ задрѣмалъ. Лошавъ сънь ми се присъни. — Ходилъ съмъ да сѣя жито въ Каиндере и си ида въ село. Надолу по дълбокия пѣть трупони колисарката, махатъ весело глави двата ми вола. Късна есенъ. По пѣтя нападани жѣлти меки круши. Навеждамъ се собирамъ, ямъ и тичамъ да настигна воловитѣ. Накрай село до канения мостъ отъ невидѣлица изкокна, припрѣчи ми пѣтя една черна дрипава бабичка, размаха тояга :

— Велко, Велко, трѣналъ си по нивята, сѣешъ, а незнаешъ кой ще го жъне!

Бѣлата ѣ коса пада връзъ раменетѣ ѣ разчорлена. Попитахъ я :

— Защо ?

— Защо ли — да ти кажа : изгорѣ всич-